

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 109/25

Люксембург, 4 септември 2025 г.

Решение на Съда по дело C-305/22 | С.Ј. (Изпълнение на осъдителна присъда след ЕЗА)

Съдебен орган не може да откаже да изпълни европейска заповед за арест и сам да поеме изпълнението на наказанието без съгласието на държавата, издала тази заповед

Без това съгласие издаващата държава може да запази действието на европейската заповед за арест и сама да изпълни наказанието на своята територия.

Европейската заповед за арест е опростено съдебно производство, предвидено в правото на Съюза¹, което позволява задържането на лице в държавата членка, в която то се намира, и предаването му в държавата членка, която е издала заповедта, за да бъде наказателно преследвано там или за изпълнение в нея на наложеното му наказание. В тази област принципите на взаимно доверие и взаимно признаване са в основата на съдебното сътрудничество по наказателни дела и установяват важно правило: държавите членки са длъжни да изпълняват всяка европейска заповед за арест. Следователно неизпълнението на такава заповед се допуска само по изключение. В това решение Съдът обяснява защо неизпълнението на европейска заповед за арест, с цел наказанието да бъде изпълнено в държавата, в която пребивава лицето, за което тя се отнася, е валидно само ако изпълняващият съдебен орган спазва условията и процедурата, свързани с признаването на осъдителната присъда и с поемането на изпълнението на посоченото наказание, предвидени в друга правна уредба на Съюза.

През 2017 г. румънският гражданин е осъден от Апелативен съд Букурещ на лишаване от свобода, като присъдата влиза в сила на 10 ноември 2020 г. На 25 ноември 2020 г. тази юрисдикция издава европейска заповед за арест срещу посоченото лице за целите на изпълнението на присъдата. На 29 декември 2020 г. това лице е задържано в Италия. Италианските съдебни органи обаче отказват да предадат съответното лице на румънските органи. Италианските органи решават да признаят осъдителната присъда на Апелативен съд Букурещ и да изпълнят наказанието в Италия. Всъщност те считат, че това ще увеличи шансовете за социална реинтеграция на заинтересованото лице, което пребивава законно и ефективно в Италия. Освен това италианските съдебни органи приспадат от първоначалния срок на наказанието периодите на задържане, които вече са изтърпени в Италия и разпореждат осъденото лице да бъде поставено под домашен арест като същевременно отлагат изпълнението. От своя страна румънските съдебни органи се противопоставят както на признаването на осъдителната присъда, така и на изпълнението ѝ в Италия. Те поддържат, че европейската заповед за арест, издадена срещу румънския гражданин, все още е в сила. Поради това, според румънските органи лицето трябва да бъде предадено и наказанието му трябва да бъде изпълнено не в Италия, а в Румъния.

Сезиран със спора, Апелативен съд Букурещ решава да отправи запитване до Съда, по-специално за да се установи дали отказът да се предаде лице, срещу което е издадена европейска заповед за арест с цел изпълнение на наказание лишаване от свобода, предполага издаващата държава да се е съгласила с изпълнението на наказанието в друга държава членка. Освен това този съд иска да се установи дали, когато

издаващата държава не е дала съгласието си за това поемане на изпълнението в съответствие със специалните правила на правото на Съюза в тази област², тя запазва правото си да изпълни наказанието и следователно да запази действието на европейската заповед за арест.

В решението си Съдът най-напред припомня, че европейската заповед за арест се основава на принципа на взаимно доверие и че отказът за изпълнение е изключение, което винаги трябва да се тълкува стриктно.

При това положение съдебните органи на държавата членка, която отказва изпълнението на европейската заповед за арест, за да може присъдата да бъде изпълнена на територията на същата тази държава, трябва да получат съгласието на органите на издаващата държава членка относно поемането на изпълнението на наложеното в последната държава наказание. Това съгласие предполага предаването на изпълняващата държава членка на осъдителната присъда, постановена от издаващата държава членка, заедно с удостоверение. Без това съгласие условията за поемане на изпълнението не са изпълнени и съответното лице трябва да бъде предадено. Изтъкнатата от италианските органи цел за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция не е абсолютна и трябва да бъде съобразена с принципното правило, че държавите членки изпълняват всяка европейска заповед за арест.

Предвид различните функции на наказанието в обществото, органите на държавата членка, в която на дадено лице е наложено наказание лишаване от свобода, могат законосъобразно да се позоват на специфични за нея съображения, свързани с наказателната политика, за да обосноват изпълнението на наложеното наказание на нейна територия и следователно да откажат изпращането на осъдителната присъда и на удостоверението с оглед на изпълнението на наказанието в друга държава членка. Във всеки случай, ако отказът да се изпълни европейска заповед за арест е направен при неспазване на основните условия и на предвидената в правото на Съюза процедура, тази европейска заповед за арест остава в сила и издаващата държава запазва правото да изпълни наложеното наказание на своя територия.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки в рамките на отнесен до тях спор да се обърнат към Съда с въпрос за тълкуването на правото на Съюза или за валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. По него следва да се произнесе националната юрисдикция в съответствие с акта на Съда. Актът на Съда обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст и евентуално резюмето](#) на съдебното решение се публикуват на уебсайта CURIA в деня на обявяването му.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎(+352) 4303 4293.

Кадри от обявяването на решението могат да се намерят на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Поддържайте връзка!

¹ [Рамково решение 2002/584/ПВР](#) на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки.

² [Рамково решение 2008/909/ПВР](#) на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз.